

Arrest

nr. 236 181 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de, in het administratief dossier, toegevoegde resultaten van de EUODAC-controle en zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 22 mei 2020 zijn eerder afgelegde verklaringen en bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift herneemt. Verder licht verzoekende partij nader toe dat zij ook schade ten gevolge van de beperkte toegang tot een adequate gezondheidszorg vreest en voegt hiertoe het landenrapport van AIDA toe (stuk 1). Verzoekende partij geeft verder aan dat zij persoonlijk gehoord wenste te worden om dit toe te lichten aan de Raad, en voegt in de plaats hiervan een persoonlijke verklaring toe (stuk 2).

3.2. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van bepaalde in het verzoekschrift aangevoerde argumenten, geen repliek formuleert op de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij onder verwijzing van het AIDA rapport nog toelicht dat er in ernstige beperkingen zijn wat betreft de toegang tot adequate mentale gezondheidszorg in Griekenland, merkt de Raad vooreerst op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

De Raad wijst erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In casu is gebleken dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Griekenland – voor zover nog nodig daar verzoekende partij ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat “eigenlijk heb ik geen psychische opvolging nodig want het heeft een tijdje geleden plaatsgevonden, de tijd zelf helpt en lost het op” (notities persoonlijk onderhoud, p. 6), in haar hoofde ontoereikend of onbestaande zal zijn om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing duidt dienaangaande het volgende aan: “Daarnaast beweert u dat de medische zorg beneden alle peil was en dit eerst en vooral omdat uw echtgenote niet de adequate verzorging kreeg na haar bevalling met een keizersnede. Zo had ze een ontsteking opgelopen omdat de pleister niet goed geplakt was en u haar moest helpen terwijl jullie dochter net geboren was (CGVS, p. 10). Gepolst of ze daarna niet op postnatale controle langsging bij de dokter, werpt u op dat u niet beweert dat ze niet naar de dokter is geweest, maar wel verwijst u naar de zorg in het ziekenhuis door het verplegend personeel (CGVS, pp. 10 en 11). Zo haalt u aan dat u alles deed voor uw vrouw, zoals haar naar het toilet brengen, en dat ze na de bevalling was ondergebracht in een vuile ruimte waar nog andere vrouwen lagen, onder wie een vrouw met jeuk, en jullie uren moesten wachten tot een verpleegster kwam (CGVS, p. 11). U heeft uiteindelijk voor uw echtgenote een andere kamer kunnen regelen, zij het na ruzie te hebben gemaakt met een verpleegster (CGVS, p. 11). Ook de door u ervaren slechte medische verzorging van uw knieblesure kan niet worden beschouwd als een onmenselijke behandeling (Vragenlijst vraag 3 punt 5). Zo werd u na het ongeval naar de spoed gebracht, ging u een paar dagen later naar de dokter die een MRI scan voor u regelde en hierna een operatie werd voorgesteld, zij het enkele maanden later (CGVS, p. 11 + Grieks medisch rapport dd. 16/01/2019). Dient in dezer nog te worden opgemerkt dat wachttijden in kader van medische verzorging zich in alle Europese landen kunnen voordoen.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die hier een ander licht op werpen.

De persoonlijke verklaring waarbij hij zijn persoonlijk wedervaren herhaalt en tevens aangeeft dat hij een getuige heeft van deze feiten, vermag geen afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en in voornoemde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij in de bestreden beslissing, haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten en er zich te vestigen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS